

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 marca 2015 roku (znak: END/15/053044905) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w nawiązaniu do decyzji z dnia 21 stycznia 2015 r. o przyznaniu zaliczki na poczet przysługującej emerytury – po dokonaniu podziału środków zewidencjonowanych na subkoncie – przeliczył emeryturę J. K. (1) od 1 grudnia 2014 roku, tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał obliczenia wysokości emerytury według art. 53, 26 oraz 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 ustawy Zakład uwzględnił 14 lat, 10 miesięcy i 3 dni okresów składkowych oraz 4 lata, 11 miesięcy i 11 dni okresów nieskładkowych. Zakład nie uwzględnił okresów:

- od 1 października 1983 roku do 30 listopada 1983 roku oraz od 15 października 1987 roku do 1 września 1988 roku z uwagi na brak zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego;
- od 10 stycznia 1986 roku do 30 września 1987 roku z uwagi na brak informacji czy zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne w trakcie zatrudnienia w (...) Stowarzyszeniu (...);
- od 1 stycznia 1992 roku do 31 grudnia 1993 roku z uwagi na brak informacji o okresach nieskładkowych;
- od 30 sierpnia 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku i od 1 stycznia 1999 roku do 9 listopada 2004 roku, gdyż nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne;
- od 1 lipca 2006 roku do 13 lipca 2006 roku, ponieważ okres nieobecności nieusprawiedliwionej w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest wymieniony jak okres składkowy lub nieskładkowy.

Emerytura wnioskodawcy obliczona według:

- art. 53 ustawy wynosić by miała 766,06 zł;
- art. 26 ustawy wynosić by miała 1377,27 zł;
- art. 183 ustawy wynosić by miała 1255,95 zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wysokość świadczenia emerytalnego brutto w oparciu o najbardziej korzystne wyliczenie na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość świadczenia brutto po waloryzacji dla wnioskodawcy została ustalona na kwotę 1413,72 zł od dnia 1 marca 2015 roku.

(decyzja k.58-58v akt ZUS)

W dniu 2 kwietnia 2015 roku do organu rentowego wpłynęło odwołanie J. K. (1) od opisanej wyżej decyzji. Odwołujący wskazał, iż nie zgadza się z brakiem zaliczenia mu do stażu pracy i kapitału początkowego pracy w (...) Stowarzyszeniu (...) w Ł. w okresie 10 stycznia 1986 roku do 30 września 1987 roku oraz pracy w okresie 15 października 1987 roku do 30 czerwca 1989 roku w (...) Stowarzyszeniu (...) w D. Handlu i Produkcji. Zakwestionował również uwzględnienie w wyliczeniu kapitału początkowego płacy zasadniczej w wysokości 2500 zł, a nie faktycznej płacy miesięcznej (3750 zł), które otrzymywał w Biurze Studiów i (...) w Ł. w okresie od 21 marca 1975 roku do 30 kwietnia 1978 roku (odwołanie k.2-3)

Decyzją o przeliczeniu emerytury z dnia 24 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. na skutek rozpatrzenia odwołania z dnia 2 kwietnia 2015 r. przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 grudnia 2014 roku. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, dokonując obliczenia emerytury wnioskodawcy w oparciu o art. 53 ustawy o

emeryturach i rentach z FUS uwzględnił do ustalenia wysokości emerytury okres zatrudnienia od 10 stycznia 1986 roku do 30 września 1987 roku, co skutkowało uwzględnieniem 16 lat, 6 miesięcy i 25 dni okresów składkowych oraz 5 lat okresów nieskładkowych. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto ostatecznie 16 lat i 6 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat okresów nieskładkowych. Emerytura wnioskodawcy obliczona według:

- art. 53 ustawy wynosić by miała 766,06 zł;
- art. 26 ustawy wynosić by miała 1504,77 zł;
- art. 183 ustawy wynosić by miała 1357,03 zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wysokość świadczenia emerytalnego brutto w oparciu o najbardziej korzystne wyliczenie na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość świadczenia brutto po waloryzacji dla wnioskodawcy została ustalona na kwotę 1539,61 zł od dnia 1 marca 2015 roku.

(decyzja k.69-69v akt ZUS).

W odpowiedzi na odwołanie, które wpłynęło do Sądu w dniu 30 kwietnia 2015 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, iż w wyniku ponownej analizy akt rentowych decyzją z dnia 23 kwietnia 2015 roku ponownie ustalił wnioskodawcy kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku oraz decyzją z dnia 24 kwietnia 2015 r. przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 grudnia 2014 r., uwzględniając do ustalenia wartości kapitału początkowego i emerytury okres zatrudnienia w (...) Oddział w Ł. Agencja (...) od 10 stycznia 1986 roku do 30 września 1987 roku. Organ rentowy wskazał, uzupełniając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, iż w stażu pracy odwołującego nie uwzględniono:

- okresu zatrudnienia w Kawiarni T. (...) E. S. od 3 listopada 1981 roku do 31 marca 1984 roku (uznano do stażu pokrywający się okres prowadzenia działalności gospodarczej od 1 grudnia 1983 roku do 31 marca 1984 roku)
- okresu zatrudnienia w Agencji (...) sp. z o.o. od 15 października 1987 r. do 1 września 1988 r.;
- okresu zatrudnienia w (...) Stowarzyszeniu (...) od 15 października 1987 r. do 1 września 1988 roku;
- okresu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. od 1 stycznia 1992 roku do 31 grudnia 1993 roku, gdyż w świadectwie pracy brak jest informacji o okresach nieskładkowych.

(odpowiedź na odwołanie k.6-7).

W piśmie z dnia 28 kwietnia 2015 roku odwołujący wniósł o zaliczenie do stażu pracy okresu od dnia 1 stycznia 1992 roku do 31 stycznia 1995 roku, w którym to okresie pracował w (...), wskazując, iż w tym okresie nie korzystał ze zwolnień lekarskich (pismo k. 10).

W odwołaniu od decyzji z dnia 24 kwietnia 2015 roku odwołujący ponowił swoją argumentację przedstawioną w piśmie z dnia 28 kwietnia 2015 roku (odwołanie k.14).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. (1) urodził się w dniu (...).

(bezsporne)

W dniu 3 listopada 2014 roku wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

(wniosek o emeryturę akta ZUS)

Wnioskodawca w okresie od 21 marca 1975 roku do dnia 30 kwietnia 1978 roku był zatrudniony w Biurze Studiów i (...) w Ł., otrzymując wynagrodzenie 2.500 zł miesięcznie płacy zasadniczej. W świadectwie pracy wnioskodawcy zamieszczono informację o średniej premii miesięcznej w wysokości 1250 zł (świadectwo pracy k. 3-4 plik II akt ZUS).

Łączna kwota wynagrodzenia wnioskodawcy, z uwzględnieniem składników stałych) wynosiła: 21.600 zł w 1975 roku; 30.000 zł w 1976 roku, 30.000 zł w 1977 roku oraz 10.000 w 1978 roku (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.3-3v akt ZUS).

Wnioskodawca w okresie od 10 stycznia 1986 roku do 30 września 1987 roku był zatrudniony w (...) Stowarzyszeniu (...) w Ł..

(bezsporne).

Ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 1 stycznia 1992 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku w P.H.P. (...) sp. z o.o. w Ł.. W świadectwie pracy nie zostały zamieszczone informacje o okresach nieskładkowych (świadectwo pracy k.13 plik II akt ZUS).

W okresie pracy w P.H.P. (...) sp. z o.o. nie zdarzało się, by wnioskodawca był przez dłuższy czas nieobecny w miejscu pracy (zeznania świadka M. L., e-protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2016 r., zapis 00:16:37-00:24:57, k.62).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w toku postępowania dokumenty, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd dał wiarę przesłuchanemu świadkowi M. L., nie znajdując podstaw do zakwestionowania wiarygodności jej depozycji. Świadek ten – zgodnie z przedstawionym przez wnioskodawcę świadectwem prac dotyczącym jego zatrudnienia w P.H.P. (...) sp. z o.o - podała informację o braku dłuższych nieobecności w pracy J. K. (1). Sąd nie dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadków T. K. J. M., J. K. (2) oraz S. Ł. w zakresie zatrudnienia w (...) Stowarzyszeniu (...) po 30 września 1987 roku. Żaden z przesłuchanych świadków nie potrafił bowiem precyzyjnie wskazać, w jakim okresie J. K. (1) miał być zatrudniony po tej dacie, a ich zeznania różniły się pod tym względem. Świadek T. K. przyznał, że nie pamięta, w jakich latach pracował wnioskodawca, orientacyjnie wskazując, iż był to prawdopodobnie rok 1987. Z kolei świadek J. M. wskazał, iż pracował w (...) Stowarzyszeniu (...) w latach 1980-1990, a wnioskodawca pracował tam w latach 1988-1989, nie potrafił podać dokładnie, do kiedy. Podczas drugiego przesłuchania J. M. mówił, że wnioskodawca zaprzestał pracować do czerwca 1989 roku. Natomiast świadek J. K. (2) wskazał, iż pracował w (...) Stowarzyszeniu (...) w latach 1985-1990. Wskazywał, że wnioskodawca prawdopodobnie pracował w tych latach, co on, nie potrafił wskazać, do kiedy wnioskodawca pracował, podając orientacyjnie rok 1990. Świadek S. Ł. zeznał, że wnioskodawca pracował w drugiej połowie lat 80-tych do końca lat 90-tych. Wskazał, że odwołujący odszedł z pracy po 4 czerwca 1989 roku, gdyż były wtedy wybory.

Co wynika z powyżej przedstawionych rozbieżności w zeznaniach świadków, a także probabilistycznego charakteru ich twierdzeń, nie było możliwe dokładne, przekonujące i wiarygodne dokonanie ustaleń faktycznych na ich podstawie w przedmiocie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Stowarzyszeniu (...) w spornym okresie. Nawet jeżeli bowiem bezsprzecznie punktem wspólnym informacji podawanych przez zawnioskowanych przez odwołującego świadków był fakt zatrudnienia pozwanego w (...) Stowarzyszeniu (...) pod koniec lat 80-tych, nie było w żaden sposób możliwe ustalenie innego niż przybliżony okres owego zatrudnienia, a i w tej materii zeznania przesłuchanych świadków ani z osobna, ani podlegając porównaniu przez Sąd, nie mogły potwierdzić wersji J. K. (1).

Okoliczności tych nie można było również ustalić w oparciu o zeznania świadka J. S., bowiem pracował on w (...) Stowarzyszeniu (...) do 1987 roku.

Jeżeli zaś chodzi o zeznania samego wnioskodawcy, Sąd nie mógł oprzeć się o podawane przez niego informacje, prócz tych dotyczących zatrudnienia w P.H.P. (...) sp. z o.o., albowiem nie znalazły one potwierdzenia w pozostałym

zgrupowanym materiale dowodowym. Podkreślić przy tym należy, iż ubezpieczony zeznał, iż nie pamięta zasad wypłat premii, na której wypłacanie się powoływał w związku z zatrudnieniem w (...) Stowarzyszeniu (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy i dokonane ustalenia faktyczne Sąd O. doszedł do przekonania, iż odwołanie było jedynie w części zasadne.

Wnioskodawca J. K. (1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku. Z uwagi na fakt, iż składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe zapisywane są na indywidualnych kontach ubezpieczonych dopiero od dnia 1 stycznia 1999 r., zgodnie z art. 173 ust. 1 i 2 ustawy o z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zwaną dalej: ustawą) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy służy do obliczania emerytury w nowym systemie emerytalnym oraz do ponownego ustalania wysokości emerytury. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty hipotetycznej emerytury obliczonej na dzień 1 stycznia 1999 r. według zasad określonych w art. 174 ustawy, waloryzowanej, pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 62 lat.

Zgodnie z art. 174 ust. 2. ustawy przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2

Okresem składkowym, zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 punkt 1 ustawy jest okres ubezpieczenia. Okresy nieskładkowe, jak wskazano, są wymienione w art. 7 powołanej ustawy.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, , z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 174 ust. 3 ustawy)

Emerytura wnioskodawcy może zostać obliczona w trzech wariantach: według starych zasad (art. 53 ustawy), nowych zasad (art. 26 ustawy) oraz jako emerytura mieszana (art. 183 ustawy) .

Emerytura obliczona w oparciu o art. 53 ustawy składa się z części socjalnej (24% kwoty bazowej) oraz części stażowej, indywidualnej dla każdego ubezpieczonego, po 1,3% za każdy rok okresów składkowych i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy należy przyjąć, stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy, przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych lat kalendarzowych – ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wynoszącym 10,95 %.

Emerytura obliczona w oparciu o art. 26 ustawy stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. Podstawa obliczenia emerytury to suma składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek na ubezpieczenia emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji (zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego od dnia 1 stycznia 1999 roku do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury) oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego.

Emerytura mieszana dla osoby, która osiągnęła wieka uprawniający do emerytury w roku 2014 wynosiła : 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy oraz 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy.

Najkorzystniejszym świadczeniem dla wnioskodawcy jest emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy.

Odwołujący zarzucił organowi rentowemu, iż niewłaściwie przyjął do wyliczenia kapitału początkowego jedynie jego wynagrodzenie zasadnicze w Biurze Studiów i (...) z pominięciem wskazanej w świadectwie pracy średniej premii miesięcznej Sąd w niniejszym składzie podziela w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r. w sprawie o sygn. I UK 27/06, zgodnie z którym osoba ubiegająca się o emeryturę lub rentę musi wykazać wysokość przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli była pracownikiem - wysokość wynagrodzenia. Za podstawę wymiaru emerytury lub renty przyjmuje się kwotę udowodnioną przez ubezpieczonego, która niekoniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia, gdyż na niektóre składniki wynagrodzenia może nie być wystarczających dowodów. Pogląd ten jest zresztą ugruntowany w orzecznictwie sądów powszechnych. Sąd Apelacyjny w Łodzi w powoływanym już wyroku z dnia 12 października 2016 r. wskazał, iż określone w art. 15 ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zasady ustalenia podstawy wymiaru emerytury mają zastosowanie także do okresów przypadających przed wejściem w życie ustawy emerytalnej i wprowadzonej równocześnie ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, kiedy nie prowadzono indywidualnych kont emerytalnych. Za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w tych okresach przyjmuje się kwoty wynagrodzenia wypłaconego przez pracodawcę. Osoba ubiegająca się o świadczenia z ZUS musi zatem wykazać wysokość przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli była pracownikiem - wysokość wynagrodzenia. Za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę udowodnioną przez zainteresowanego, która nie koniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia. Podobnie Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 22 września 2015 roku (sygn. akt III Aua 370/14) podkreślił, iż nie można wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione (zob. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2015 roku, sygn. akt III Aua 1088/15; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2016 roku, sygn. akt III Aua 1682/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2014 r., sygn. akt III Aua 734/13).

Konkludując, w przedmiotowej sprawie należało nie być w stanie, zgodnie ze spoczywającym na nim ciężarem dowodu wyrażonym w art. 6 k.c., przedstawić dowodów, które w sposób pewny i precyzyjny potwierdzałyby premie, jakie miał otrzymywać ponad wynagrodzenie zasadnicze w Biurze Studiów i (...). Faktycznej wysokości tych premii ani kryteriów ich otrzymywania przez ubezpieczonego nie wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe. Sam wnioskodawca podał, że nie pamięta kryteriów przyznawania premii. Wobec powyższego, wobec nieprecyzyjnych i lakonicznych twierdzeń odwołującego i w braku innych dowodów, Sąd nie mógł dokonać w tej materii dowolnych i nie znajdujących oparcia w przeprowadzonym postępowaniu ustaleń. Odwołanie w tej części, jako niezasadne, podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów sformułowanych przez odwołującego, należy wskazać, iż w przedmiotowej sprawie organ rentowy uznał w stosunku do wnioskodawcy za okres składkowy w ramach zatrudnienia w P.H.P. (...) sp. z o.o. okres od 1 stycznia 1994 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku, nie uznając wynikającego ze świadectwa pracy wcześniejszego okresu: od 1 stycznia 1992 roku do 31 grudnia 1993 roku. W ocenie Sądu argumentacja organu rentowego, uzasadniająca niezaliczenie owego okresu na poczet okresów składkowych, a opierająca się na stwierdzeniu, iż w świadectwie pracy nie została ujęta informacja o okresach nieskładkowych, nie zasługuje na uwzględnienie. Odwołujący, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, zdołał wykazać, iż w danym okresie był zatrudniony w P.H.P. (...) sp. z o.o., wskazywał również, iż w kwestionowanym okresie zatrudnienia nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, co potwierdził przesłuchany w toku postępowania świadek. Jednocześnie organ rentowy nie zdołał wykazać, by w ocenianym okresie zatrudnienia mogły występować okresy nieskładkowe. Nie można bowiem z braku informacji o takowych okresach wyprowadzić logicznego i przekonującego wniosku, że takie okresy były. Przeciwnie, zasady logicznego rozumowania nakazują przyjąć, iż jeżeli w świadectwie pracy nie zamieszczono informacji o

okresach nieskładkowych to znaczy, że okresów takich nie było, a przynajmniej, że brak dowodów, że okresy takie były. Pozwala to na wniosek, iż organ rentowy niezasadnie odmówił zaliczenia wnioskodawcy do okresów składkowych okresu zatrudnienia w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością od 1 stycznia 1992 roku do 31 grudnia 1993 roku. W tym zakresie decyzja organu podlegała zmianie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Sąd nie uznał natomiast za udowodnione przez wnioskodawcę zatrudnienie w (...) Stowarzyszeniu (...) w okresie od 5 października 1987 roku do 30 czerwca 1989 roku. W oparciu o przeprowadzone w toku postępowania dowody nie było możliwe jednoznaczne i wiarygodne określenie, że zgodnie z twierdzeniami J. K. (1), we wskazanym okresie było on zatrudniony przez (...) Stowarzyszenie (...). Sąd nie mógł, w braku dokumentowych źródeł dowodowych oraz w świetle nieprecyzyjnych oraz zróżnicowanych treściowo zeznań świadków ustalić w sposób jednoznaczny i wiarygodny okres ewentualnego zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Stowarzyszeniu (...), prócz okresu zaliczonego wnioskodawcy. Nie jest bowiem rzeczą Sądu czynienie w tym zakresie hipotetycznych, nieopartych konkretnymi dowodami ustaleń faktycznych opartych na bliżej nieokreślonym uznaniu. Podkreślenia wymaga, iż w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności i związany z nią ciężar udowodnienia przez ubezpieczonego podnoszonych przez niego twierdzeń, któremu ten nie sprostał. Brak jakichkolwiek wiarygodnych dowodów pozwalających na ustalenie faktu i wymiaru zatrudnienia skarżącego w spornym okresie wyklucza możliwość uwzględnienia go przy ustalaniu okresów składkowych. Zaliczenie nieudokumentowanego spornego okresu zatrudnienia oraz dochodów do stażu ubezpieczeniowego oraz podstawy wymiaru kapitału początkowego wyłącznie na podstawie przesłuchania strony zainteresowanej jest dopuszczalne tylko w przypadkach nie budzących żadnych wątpliwości co do spójnego i precyzyjnego - rodzajowego oraz czasowego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 października 2016 r., III AUa 1746/15).

W tej części odwołanie również podlegało oddaleniu w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c..

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu.